

Sr. Josep Maria Fernández, director de serveis territorials del departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya

Sr. Jaume Pallarolas, pare provincial de l'Escola Pia Catalunya

Sr. Gregori Martínez, director de l'Escola Pia de Caldes de Montbui

Amigues i amics

En primer lloc voldria mostrar el meu agraïment a la direcció de l'Escola Pia per haver-me convidat a participar en aquesta celebració tan important per aquesta escola, per al món educatiu local i per al nostre poble en general. Com ja us podeu imaginar em sento afortunat de ser aquí en tant que alcalde, però també en tant que antic alumne que fa un anys anava amb la bata de ratlles blaves pels passadissos, aules i patis d'aquesta escola. Aleshores, un marrec amb altres ocupacions i preocupacions que les d'avui, no em podia imaginar ni de lluny que en la data del centenari d'aquesta casa, de la qual en tinc un record molt tendre i molt dolç, us adreçaria unes paraules en aquesta doble condició. És per tant tot un plaer tenir l'oportunitat de fer-ho.

Avui, diada del patró de l'escola Pia, Sant Josep de Calassanç, doneu el tret de sortida als actes de celebració d'aquest primer segle d'implantació i existència de l'escola pia al nostre municipi. Cent anys que van des de les classes als baixos de la fàbrica coneguda com la Sibèria, a l'actual carrer de les escoles pies, fins a aquest edifici espaiós i modern, que té el primer precedent l'any 1974, passant per l'edifici de la casa Marquès, tocant a la plaça de l'Àngel, edifici que encara resta a la memòria col·lectiva dels calderins que han acumulat més joventut. Cent anys de transformacions i de vicissituds lligades

a la història contemporània d'aquest país, a vegades turbulenta, però també cent anys d'èxits: de l'èxit que deu suposar per a vostès cada vegada que d'aquí n'ha sortit un alumne ben format, amb coneixement i amb valors, i amb un bon futur per endavant.

En 100 anys han passat moltes coses; al nostre poble, al nostre país, a Europa i al món. La pràctica educativa també ha evolucionat molt notablement. Del guix a la pissarra digital; de l'autoritarisme a classe a les dificultats per fer respectar l'autoritat del professor. Del recitar de memòria la llista dels reis de les espanyes al català a l'aula, fins i tot quan era prohibit. Però el significat profund del mot 'educació' segueix inalterat.

Si indaguem en l'origen de la paraula educar, veurem que té dues accepcions. La primera és encaminar, guiar o conduir en el coneixement, donar al qui aprèn els mitjans per obrir-se al món i extreure-li totes les seves potencialitats com a persona. La segona és alimentar, és a dir, omplir de coneixements i d'habilitats a l'alumne mitjançant els educadors. Ambdós significats, guiar o alimentar, ens condueixen a l'essència i l'objectiu de l'activitat educadora: el perfeccionament de l'individu com a persona. L'educació, entesa en aquest sentit, persegueix la llibertat perquè pretén formar persones autònomes i cultes, persones amb recursos, persones amb la curiositat suficient per voler aprendre alguna cosa cada dia. I aquesta és la grandesa de la tasca que es fa a les escoles.

Una tasca que no és exclusiva ni de les aules ni del professorat. Hi ha educació a les cases, als patis, al carrer, llegint, jugant, parlant; hi ha fins i tot educació al llarg de la vida. Però la que té lloc dins de les aules, en edats primerenques, és absolutament essencial per a la formació d'allò que Thomas Huxley en deia la principal aptitud, malgrat que segurament sigui la més difícil d'aprendre: saber fer allò correcte, en el moment correcte, ens agradi o no.

Moltes generacions de calderins –i dels pobles del voltant- ens hem format a l'escola pia. Hi hem après a llegir, a escriure i moltes coses més. Hi hem fet les primeres amistats, que a vegades duren per sempre. Hi hem après valors, alguns d'ells molt relacionats amb l'origen i l'essència cristiana dels escolapis. Hi hem fet esport, molt notablement bàsquet, que històricament ha estat molt lligat a aquesta escola. Hi hem fet excursions i colònies que ens han permès conèixer el país, primer pas per estimar la terra. Aquí hi hem crescut i ens hi han vist créixer. Hi hem tingut professors i mestres, dels quals en guardarem un record tota la vida. Hi hem conegut la solidaritat, amb les guardioles del domund, les referències del pare Artigas o els nens i nenes de Sam Sam. Per tot això i més coses que segur que em deixo, els escolapis, a més d'una institució ja centenària al nostre poble poble, són també part del patrimoni intangible –educació, records, vivències- de molts dels seus habitants.

Teniu cent anys darrera vostre i un futur per endavant, amb reptes per encarar. Hi ha per una banda els reptes que han

d'afrontar totes les escoles: la diversitat creixent a l'aula, l'adaptació de la pràctica educativa a les noves tecnologies o el canvi de rol del docent, per citar-ne alguns. I també teniu reptes específics, com ara l'ampliació de les vostres dependències per agrupar-hi tots els alumnes. Tots els reptes es superen – i aquests es superaran- si es creu fermament amb el que es fa i es treballa amb tenacitat, perseverança i esperit d'equip.

Voldria acabar el meu discurs amb un altre agraïment. Aquesta vegada l'adreço a tots els docents que han passat per aquesta casa, als que hi sou i als que ja no hi són. A totes aquelles persones que han fet i fan possible, des dels valors i la filosofia de l'escola pia, la tasca –gratificant malgrat les complexitats del dia a dia- de formar a persones i a ciutadans amb l'esperança de fer així una societat millor.

El gran escriptor Victor Hugo deia: “aquell que obre la porta d'una escola, tanca una presó”. Uns segles abans, Pitàgores ho havia formulat de manera una mica diferent: “eduqueu els infants i no serà necessari castigar els homes”. Seguiu doncs educant els infants i els joves, guiant-los en el camí del coneixement, alimentant-los en saviesa i valors, per fer-ne bons homes i dones el dia de demà.

Moltes gràcies i moltes felicitats.